

Itt van, példának okáért, ez a *pit bull-probléma*. Annak mondják, pedig nem az. Mert igaz, a nagy és vérengző állatok felfalnak, széttépnek, összerágnak, elcsócsálnak egy-egy kisgyereket, egy-egy öregasszonyt. Ha nem a tulajdon gyerekünkről vagy az anyánkról, nagymamánkról van szó (vagy nem az anyósunkról, s ebből a kijelentésből rendesen kiviláglik, engem jó anyóssal jutalmazott a másokat anyóssal verni szokott sors, élet, hátrébb tehát az agarakkal, pit bullokkal, anyósviccekkel!), szóval, ha nem róluk, rólunk, akkor nem is olyan nagy ügy, ha ezt meg azt megették a kutyák. Egy kutya, ugye, kedves olvasóim, mégsem lehet fogazatából és emésztési szokásaiból adódóan vegetáriánus (bár akkor tovább élne, nem lenne fátyolos a hangja, nem lennének gyomor- és májproblémái, s talán még a rák is megkímélné – bár a kutyák rákban elhalálzásának arányáról nincsenek adataim –, azt pedig, hogy az AIDS hogy viselkedik húsevőkkel és hústaszítókkal, végképp nem tudom...).

Van azonban egy nagyobb baj, egy igazabb probléma. Nem a pit bull, nem a kis és nagy kutya, a vér- vagy vérző eb. A probléma nem a kutya maga. Pontosabban, nem maga a kutya, hanem, ami a kutyából úgymond kijön, azaz, szóval szólva róla, maga a – *kutyaszar*. Amely már nem csak egy-egy szerencsétlen egyedre választ ki és támad meg, zabál meg közülünk, hanem valamennyiünket, legalábbis, akik itt, ebben a nagy hólyagban élünk, melyet nevezhetünk Budapestnek is.

E röpke felvezetés után, tisztelt olvasóm, lépünk ki a fővárosi utcára. Kérem, nézzünk a lábunk elé. Mit látunk ott? Az utcán nem ölet vagy arany hever, hanem rettenetes mennyiségű kutyaszar. Kicsik, nagyok, és hatalmasan nagyok. Utóbbiak számomra a leglogikátlanabbak. Azt gondolná az ember, ki panelházainkba, ötven-száz-huszonhét négyzetméterreinkre arányosan kicsike *dogokat* rendszeresítünk. Hát nem. Akkora kutyák járnak fővárosunk utcáit, hogy a borjak méreteit lehetne megtanítani rajtuk tehenet, vidéket nem látott gyermekeinknek. Hol is tartunk? Ja, ott, hogy kis kutya kicsit, nagy kutya nagyot szarik. S a nagyobbak nagyobb a térfogata, több helyet foglal el az autóktól amúgy is csak vézna csíkban szabadon hagyott járdán. Most főszerkesztőm mogorva pillantása esik rám a képzelet csöppet sem virágos, de nem is kutyaszaros mezéjén. *Mi az, hogy SZARIK? Talán SZÜKSÉGÉT VÉGZI, URÍT...!* Értem én ezt az eufemizmust, de mégsem tehetem. Mert tételezzük magunkat a Jászai Mari téren, hol is kis lavórban a nemi szervünket mossuk, fényes nappal. Az ürítésről már ne is beszéljünk. Tisztálkodni, ugyebár, szükséges. Mégsem erre fog a rendőr, a járókelő, a bennünket piszkos *mutogatónak*, huligánnak etc. tituláló állampolgár. Mondják erre, a kutya nem tehet róla. De a gazda igen. Nem arról van-e szó, hogy a gazda a kutyán keresztül *izetlenkedik, mutogat, közönségeskedik* az utcán? Kutyánk felvállalásával nem vállaltuk-e fel annak *házasítását*? Ha a kedves gazda nem szarik otthon a padlószőnyegre, márványpadlat sarkába, társasháza lépcsőházának mozaikjára, miért szarik a nyílt utcán, nappal, vagy sunyin, éjszaka, amikor nem látja senki? Demszky úr annak idején valami rendeletet készült vagy hozott, sőt, kutyaszarszedő gépek beszerzéséről is esett szó. (Hm! Még be is ruháztunk nem domesztikálódott polgártársaink javára?!) Nos, javaslatom, térjünk vissza a régi módszerhez. Nevezetesen, a *sintérekhez*. Sintér kis szekéren (mely lehet egy Mercedesz-mikrobusz is) jön, látja gazdát aljaskodni komikusan erőlködő, *nyomó* kutyájával, elő a hurok, elkapni a *gazdát*, ki vele a telepre, azután a kerékbilincsel minimum egyenértékű váltásdíj ellenében visszaszolgáltatni a társadalomnak – ha egyáltalán egy ilyen kell még valakinek. Avagy, kutyaszarosnak akarnánk Európába betolítani? Ez lenne a Nato-tagságban a speciális nép/nemzetpusztító titkos fegyverünk? Ne menjünk mi egyelőre sehova, *söpörjünk* a házunk elején, de még inkább magunk után!

Addig tart a vetélkedő: ki, mikor, milyen megpróbáltatások után tud úgy hazamenni, hogy nincs a talpán fél kiló kutyaszarnál több? Mondanám: csukott szemmel végigmehetek Chicago bármelyik utcáján, nem leszek képes kutyaszarba lépni, holott legalább annyi az egy főre eső házieb, mint nálunk. Próbálkozzunk azonban, természetesen nyitott szemmel, mondjuk az Osváth utcában megismételni a kísérletet! A sikertelenséget én, itt, ezen a szent fővárosi helyen, több mázsa kutyaszar fölött ücsörögve, garantálom önöknek!

Zalán

* pit bull terrier or American pit bull terrier variety of dog that was developed in the US solely as a fighting dog. It usually measures about 50 cm/20 in at the shoulder and weighs roughly 23 kg/50 lb, but there are no established criteria since it is not recognized as a breed by either the American or British Kennel Clubs. Retaining heading for physical strength and aggression has created a dog unsuitable for life in the modern community.